

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE MEMBRIS ECCLE-||SIAE MILITANTIS,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

Cap. I. De nomine Monastices.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53880](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-53880)

CAPVT PRIMVM.

De nomine Monastices.

XPLICATVR S I GITVR PRIMO LO-
CO naturam, partitionem, atque ortum re-
ligionum, & simul hereticorum mendacia,
& calumnias refutaturus, à nomine, ut par-
est, exordiar. Nomina apud Græcos quinq;
inueniuntur. vocant enim professorem hu-
ius vitæ δερπεντην, ἀσκητην, ινέτην, φιλόσσοφον, μοναχὸν:
Latini retinuerunt ultimum Græcum vocabulum, & addi-
derunt regularem & religiosum. δερπεντης significat cul-
torem. Utitur hoc nomine Dionysius cap. 6. Ecclesiasticæ
hierarchiæ, ubi dicit ab Apostolis fuisse Monachos vocatos
δερπεντας, eo quod ipsi purè præter ceteros Deum colant.
Utitur eodem nomine Philo initio libri de vita contemplati-
væ supplicum, ubi dicit, eos vocari δερπεντας, vel quod
Deum diligentissime colant, vel quod animas suas colant, &
curent à morbis vitiorum; nam δερпентис significat & cul-
torem & medicum. ἀσκητης significat pugilē sive exercita-
tores, quo nomine passim utitur Basilius, qui etiam sermo-
nes suos de rebus monasticis vocat asceticos. Dicuntur au-
tem Monachi pugiles, vel exercitatores, quia totum eorum
officium deberet esse virtutum palestra, cum alij homines
exerceant se in bello, in mercatura, &c. ινέτης supplicem si-
gnificat, quo nomine utitur Philo, qui librum de vita Mo-
nachorum sui temporis, inscripsit de vita cōtemplatiua sup-
plicum. dicuntur autem supplices à præcipuo munere, quod
est orare, & laudare Deum.

Philosophi dicuntur Monachi passim à Chrysostomo in
libris contra vituperatores vitæ monasticæ, & à Nilo, quili-
brum

brum suum de monastice, inscripsit de Christiana Philosophia. dicuntur autem Monachi Philosophi, ut Nilus indicat, quia eum locum tenent apud Christianos, quem Philosophi apud Ethnicos. Philosophi enim dicebantur apud Ethnicos, homines quidam severi contemptores rerum temporalium, & toti sapientiae studio dediti. Nomen Monachi frequentissimum est apud omnes Patres Graecos. Latinos, quid autem significet, non eodem modo explicatur ab omnibus.

B. Hieronymus in epistola ad Heliodorum, videtur vel nomen Monachi propriissime conuenire eremitis, qui iuxta habitabant: *Interpretare, inquit, Vocabulum Monachi, hoc est, tuum; quid facis in turba, qui solus es?* At non ita esse tum ex eo cognosci potest, quod eremitæ cœperunt à Paulo primo eremita, ipso Hieronymo auctore in eius vita: nomen autem Monachi inuenitur apud Dionysium Areopagitam, qui ferè CCC annis Paulum primum eremita antecessit: tum ex eo, quod omnes veteres, & ipse etiam Hieronymus in epistola ad Eustochium de seruanda virginitate, nomen Monachi tam eremitis, quam cœnobitis vole esse commune.

B. Augustinus in Psalm. 132. exponens illud: *Ecclesia bonum, & quam incedunt habitare fratres in unum; dicti hoc dulcissimum cantum excitasse homines, & de seculi ritibus Monachos fecisse, nihilque aliud significare Monachum, quam hominem in tali unitate, & communitate cum aliis eiusdem instituti viuentem, ut cum illis omnibus unum cor habeat, & unum ac solum hominem faciat; secundum quam significatione nomen Monachi solis cœnobitis conueniret.* At verissima explicatio huius nominis est apud Cassianum & Dionysium. Scribit enim Cassianus collat. 18 Abbatis Pyamonis, cap. 5. inde Monachos dictos, quod à coiugii abstinentia, & à parentum se consortio, ac mundanis conuersatione secererent, ut nimis soli Deo per contemplationem inhærerent. Quod idem tradit Dionysius, cap. 6. Ecclesiasticae hierarchiae, ubi dicit Monachos appellati, quod rebus diuisibilibus relictis, Monaci, id est, Diuinatai soli placere contenderent.

Ex quo sequitur, propriè Monachos non esse, nisi eos religio.

ligiosos, qui soli vitæ contemplatiæ dant operam, quales sunt Cassinenses, Cistercienses, Carthusiani, Camaldulenses, atq; alij id genus. Quod intelligentes S. Thomas, S. Bonaventura, & alij Doctores posteriores, non vocant Monachos, Dominicanos, & Franciscanos, & similes, qui non soli contemplationi insistunt, sed in actione versantur, iuantes Episcopos, & Clericos in concionibus, & Sacramentis, sed regulares, vel religiosos appellant. Regulares quidem, quòd certæ regulæ viuendi addicti sint, quo nomine passim vtuntur Concilia. Religiosos autem, quòd se totos Dei obsequio mancipauerint, vt rectè explicat B. Thomas 2. 2. q. 186. art. 1. religio enim est virtus, qua Deo debitum cultum exhibemus: quare sicut omnes probi Christiani dici possunt religiosi, si Deo seruant, vt eorum vocatio requirit: ita illi per antonomasiam dicuntur religiosi, qui nulli rei seruiūr, nisi Deo: & licet hoc nomen videatur nouum, tamen reuera est omnium antiquissimum; responderet enim propriè illi Græco, Σεργετευμα, quo Dionysium, & Philonē ylos fuisse docuimus. Hæc de nomine.

CAPUT II.

De natura siue definitione Religionis.

QUANTVM ad rem attinet, religio, vt h̄c à nobis accipitur, sic definiri potest; Religio status est hominum ad perfectionē Christianam per paupertatis, continentiae, & obedientiæ vota tendentium.

Sunt autem hoc loco annotanda quædam. PRIMVM illud est, veram perfectionem in caritate consistere; perfectio enim vniuersusque rei in eo posita est, vt fini suo ultimo quam arctissime coniungatur. Finis autem hominis Deus est, caritas vero maximè vnit hominem cum Deo, iuxta illud I. Ioan. 4. *Qui manet in caritate, in Deo manet, & Deus in eo.* Et Colos. 3. *Caritas est vinculum perfectionis,* id est, vinculum, quod ligans hominem cum Deo, hominem reddit perfectū: vel (vt Chrysostomus exponit) vinculum quod ligans, & contingens in homine omnes virtutes, hominem reddit